

TEATER 3 mars

Makten som saknar humor är farlig

Teaterrecension

Lunchteater: Cabaret Verboten - den förbjudna föreställningen

Av och med: Olivia Stevens

Ackompanjetör: Bjarne Löwdin

Härnösand tisdag, Örnsköldsvik onsdag, Sundsvall torsdag

Han var ju bara en pajas som de skojade om på scenen. Så en dag, utan att någon riktigt förstått hur det gick till, var pajasen huvudgestalten i ett världskrig. Och även mot de så kallade dekadenta kabaréerna förde Hitler och hans ministrar krig. Förutom att gissla makten stod kabaréerna, sångerna och artisterna för en moralisk frihet som inte hade någon plats i nazismens världsordning.

Musikalsångerskan Olivia Stevens och hennes kompanjon "Käte" (Bjarne Löwdin) tar oss här till 30-talets Berlin och en av de källarkabaréer som hotas med stängning om de inte iakttar politisk korrekthet. Och givetvis kan inte en kabaré bli politiskt korrekt, då upphör den ju att vara en kabaré. Nazisterna försökte skapa egna med godkänt innehåll, men "inte ens de själva ville se dem", som Olivia Stevens säger.

Här ges vi en föreställning med både humor i allvar. Till humorpunkterna hör de yviga gesterna, divarollen som det görs en liten egen parodi på och som Olivia Stevens tar ut svängarna i med alla de rätta manéren, och dialogen med "Herman" som sitter i salen och kontrollerar. Till allvaret hör berättelserna om de vänner och motståndsmän som antingen stupat eller lämnat landet, och faktiskt det faktum att bara när Herman sover kan de sjunga om och leva ut det de brukar - homosexualitet, feminism, starka kvinnor, frihet att vara det man själv vill vara. Och även analyserna, små med ofta goda - som att det kanske finns en liten mobbad kille bakom varje hakkorsbindel - en kille som nu äntligen får ge igen.

Även om sångerna, i alla fall för mig, är okända är tongångarna och musikstilarna välbekanta och pålitliga tidsmarkörer. Det går lätt att känna in sig i den stämning som de båda på scenen vill skapa och man upplever också tydligt hur snaran knyts åt om halsen, hur trång världen blir när den politiska korrektheten ska råda och drivs igenom med maktmedel.

Det sägs att det enda djävulen inte tål är att någon skrattar åt honom, och diktatorer är precis lika ömskinande. Att absolut makt inte bara saknar självkritik utan också humor går igen överallt. Därför ska vi vara rädda om våra satiriker. Och ta till oss att det kan ske igen att en pajas får världsherravälde. Utan att någon

riktigt fattar vad det var som hände.

Läs mer från lunchteatern:

De anklagades väg till häxbålet

Med teatermagi går berättelsen på djupet

Susanne Holmlund

060-19 72 78

susanne.holmlund@mittmedia.se